

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 71 0 К 016039 12 Кж 4
Бања Лука, 11.7.2012. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у предмету кажњеног браниоца Ј. Ј., адвоката из Б. Л., одлучујући о жалби кажњеног браниоца изјављеној на рјешење Окружног суда у Бањој Луци бр. 71 0 К 016039 12 Кж 3 од 28.6.2012. године, у сједници вијећа одржаној дана 11.7.2012. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Дјелимичним уважавањем жалбе кажњеног браниоца Ј. Ј., адвоката из Б. Л., преиначава се у одлуци о казни рјешење Окружног суда у Бањој Луци бр. 71 0 К 016039 12 Кж 3 од 28.6.2012. године којим је кажњен због вријеђања суда, тако што се он кажњава новчаном казном у износу од 1.500,00 (хиљадупетсто) КМ.

У преосталом дијелу првостепено рјешење остаје неизмијењено.

О б р а з л о ж е њ е

Рјешењем Окружног суда у Бањој Луци бр. 71 0 К 016039 12 Кж 3 од 28.06.2012. године бранилац оптуженог Д. Р. у том предмету, адвокат Ј. Ј. из Б. Л. кажњен је због због вријеђања суда новчаном казном од 5.000,00 КМ.

Против овог рјешења кажњени бранилац је благовремено изјавио жалбу по свим законом прописаним основама, са приједлогом да се жалба уважи, рјешење укине и врати на поновни поступак или преиначи и он ослободи казне.

Након испитивања побијаног рјешења у вези са жалбеним приговорима овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Жалбом се рјешење побија из свих законских разлога, посебно наглашавајући његову неразумљивост, противрјечност самом себи и изостанак разлога о одлучним чињеницама, да је у доношењу учествовао судија који се морао изузети, да је повријеђено право на одбрану, да се рјешење заснива на доказу на коме се не може засновати и да није правилно примијењен члан 61. Закона о кривичном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 53/12).

Међутим разлози који се за ове наводе дају не објашњавају у ком сегменту и на који начин је доношењем побијаног рјешења учињена нека од наведених повреда. Жалба се бави током кривичног поступка по жалби у коме је жалилац учествовао као бранилац оптуженог Д. Р., док околности битне за подлогу доношења побијаног рјешења о његовом кажњавању не образлаже.

Овако како је конципирана жалба не указује на који је начин повријеђено право на одбрану, који је доказ недозвољен, нити о којим то чињеницама рјешење није дало разлоге. Зато овај суд налази да се жалба у погледу тих навода не може ни испитати. Рјешење о кажњавању лица која вријеђају суд је процесно рјешење, које доноси судеће вијеће, па се жалба неосновано позива на одредбе о изузећу.

Што се тиче правилности примјене одредбе члана 61. ЗКП, која се жалбом напада, она је правилно примијењена у свим својим сегментима осим у висини изречене казне. Правилно је првостепени суд цијенио да ријечи које је бранилац издиктирао у записник вријеђају суд и да га због тога треба казнити. Међутим, приликом избора висине казне суд је требао цијенити да се бранилац први пут кажњава (из образложења другачије не произилази), чиме би правилније успоставио однос између репресивног и превентивног елемента казне као једног од инструмената успостављања дисциплине учесника у поступку. Овај суд налази да је правилном оцјеном околности везаних за доношење увреде и личност учиниоца, изречена казна престрога и да се сврха кажњавања може постићи новчаном казном од 1.500,00 КМ, коју је преиначавањем првостепеног рјешења и изрекао.

Из наведених разлога ваљало је примјеном чл. 337. ст. 3. ЗКП, жалбу кажњеног браниоца дјелимично уважити и одлучити као у изреци рјешења.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Желимир Барић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић